

10è aniversari de la Fundació del Món Rural

2006-2016. Una dècada de canvis en un Món Rural viu

Diàleg Món Rural- Món urbà

Els urbanistes ens diuen que el noranta per cent de persones viuran a les ciutats dintre de poques generacions. Tot quedarà colgat per boscos i terres ermes desfigurades. Hi haurà un silenci trepidant, el d'una remor tranquil·la de boscúria dorment.

El món s'atansa cap a un amuntegament humà irreversible. La natura que tan hem estimat i l'hem esguerrat convertint-la en objecte de capricis i cobdícies, la deixarem tranquil·la, al seu aire, tornant als estats primigenis abans de la repoblació del país.

El futur més genuí, més aristocràtic i més creatiu no estarà en les gran ciutats, perfectament connectades, amb informació que raja per totes bandes, un futur tecnificat, obsessiu, desmanegat per gent que conviu amb malfiança en habitatges diminuts o en urbanitzacions sense cap personalitat. En el món rural que quedi habitable, per molt petit i insignificant que sigui, hi quedaran les persones que mantindran el vincle més autèntic amb la realitat. Viuran en el millor dels mons. Aprop de la terra sense perdre el contacte amb el progrés. Les nocions d'espai i de temps hauran canviat. Viure en temps real és una de les conquestes més fabuloses de la revolució informativa.

Aquests nuclis escampats per la geografia feréstega i despoblada preservaran els trets bàsics de la civilització. No penso pas que es puguin comparar amb els monestirs de l'Edat Mitjana que guardaren la cultura de les ofensives barbàriques. No. Seran llocs on es dialogarà amb la natura i, alhora, s'estarà en contacte amb el món. S'apreciarà la senzillesa de les coses que envolten el món.

El poeta romàntic alemany, Goethe, deia en les seves converses amb J.P. Eckermann, que el món no podria existir sinó fos tan senzill. Ja fa uns mil anys que es conrea aquesta terra miserable, i, tanmateix, exhibeix les mateixes forces sense esgotar-se. Una mica de pluja, boires i núvols, uns dies de sol amb diversa intensitat i tot torna a verdejar totes les primaveres.

Un personatge que observava des del seu castell el pas del temps i l'activitat dels homes, el contemplatiu Montaigne, assagista magistral, afirmava que no hi ha res inútil en la natura, ni tan sols la inutilitat. Res existeix a l'univers que no tingui el seu lloc oportú.

Lluís Foix
Periodista